

De to ransmenn fra Stabekk postkontor erkjenner seg skyldige

Sam Kjenne er en ustadig og upålitelig psykopat, sier de oppnevnte sakkyndige leger

De to tiltalte fotografert i lagmannsretten i formiddag. Thor Sverre Nilsen (t. v.) og Sam Arneson Olners (Kjenne).

Det uhylige ranet på Stabekk postkontor den 24. februar i år da to maskerte pistolmenn trengte inn på postkontoret og stjal 2 penge-skrin med i alt ca. 10 000 kroner, behandles idag i lagmannsretten. Som kjent truet de to pistolmenn en rekke funksjonærer, postmester Arthur Nilsen og hans frue til å legge seg ned på gulvet og til å la seg binde på hender og fotter. Da ransmennene skulle forlate postkontoret med de 10 000 kroner ble de overrasket av postsjáfor Reidar Jorgensen. En av ransmennene slo sjáforen ned med pistolkolben. Sjáforen fikk falt 10 sår i hodet. De var fra 1–5 cm lange. Han måtte bringes på Legevakten, hvor han ble sydd igjen.

Det brutale ranet vakte voldsom oppsikt. Asker og Bærum politikammer satte store styrker inn i etterforskningen. Efter en glimrende etterforskning kunne politiet allerede etter noen få dager gå til arrestasjon av den 26 år gamle Sam Arneson Olners (Kjenne). Efter et inngående forhor tilstod han å ha forøvet ranet sammen med den 22 år gamle Thor Sverre Nilsen og en tredje mann. Thor Nilsen

hadde flyktet, men meldte seg selv for politiet dagen etter at Arneson Olners (Kjenne) var arrestert. Den tredje av ransmennene er erklært sinnssyk og anbragt på Lier asyl

Arneson Olners Kjenne og Nilsen er tiltalt for ranet, og Nilsen også for beskadigelse med særlig farlig redskap for å ha slått ned postsjáforen med pistolkolben.

Lagmannsretten ledes av lagmann Erling Rikheim. For påtalemyndigheten møter statsadvokat L. J. Dorenfeldt. Arneson Olners (Kjenne) best kjent under navnet Sam Kjenne, møter med overrettssakforer Arthur Wiik som forsvarer, og Thor Nilsen møter med hoyesterettsadvokat Gunnar Meyer som forsvarer.

Sam Kjenne forklarte i retten idag at han ikke tidligere er straffet i Norge, men at han under krigen fikk en dom på tre måneders fengsel i Sverige for et mindre tyveri. Kjenne sier selv at han er begge de tiltalte seg skyldig etter svensk statsborger.

På lagmannens spørsmål erklærte tiltalen.

Det skal i alt avhøres 11 vidner i saken.

Statsadvokaten understreket inn-

Fortsatt side 4, spalte 6.
(De to ransmenn —)

Fortsatt fra 1. side.

De to ransmenn -

ledningsvis i sitt foredrag at da begge de tiltalte har avgitt uforbeholden tilstælse ville han bare kort gjennomgå sakens fakta. Han gikk deretter over til å beskrive forbrytelsen slik som den vil være kjent for Aftenpostens leser fra tidligere omtale av saken. Begge ransmennene hadde skjerf rundt ansiktet og begge hadde pistol. Det som gjorde at politiet kom på spor etter ransmennene var at Thor Nilsen, som etter ranet var kommet bort fra sine kamerater, gikk inn på sjømannshjemmet på Leangkollen for å telefonere. Da bestyrerinnen på hjemmet dagen etter leste om ranet på Stabekk postkontor, satte hun den mannen som hadde vært innom dagen før i forbindelse med ranet. Politiet undersøkte til hvem mannen hadde ringt, og da man fant ut at vedkommende hadde ringt til Drammens Plastic- og Plakattrykk, var man på rett spor. Tre av innehaverne av dette firma var de to tiltalte og den tredje som er erklært sinnssyk. Ransmennene tilstod med det samme etter arrestasjonen.

Statsadvokaten opplyste at det ikke er reist straffesak mot den tredje av ransmennene, da han er erklært ikke strafferettlig tilregnelig av de oppnevnte sakkyndige leger, overlege K. M. Woldseth og sinnssyke-inspektør, dr. med. J. Loftus.

Thor Nilsen har forklart at det var han som var innom Leangkollen og ringte til Drammen. Nilsen har forklart at han var med på det hele fordi han hadde følt det som en lek som tiltalte hans guttenatur. Han folte seg som en cowboy under utførelsen av ranet.

De sakkyndige har om Sam Kjenne erklært at han er en ustadig, upålitelig psykopat og at det for hans vedkommende er fare for gjentagelse av straffbare handlinger.

Sam Kjenne forklarte at han har middelskole og handelsskole. Ved selvstudium har han satt seg inn i fem sprog.

Lagmannen: — Hva slags virksomhet har De drevet?

— Forskjellig salgsvirksomhet.

— De har vært inspektør i Skiforlaget?

— Ja, det er et forlag med det formål å utgi en ski-bok. Der hadde jeg vært med et halvt år. For der hadde jeg vært ved Kulturfirlet.

Lagmannen gikk sterkt inn på Kjenne for å få vite alt om Drammen Plastic og Plakattrykk som han hadde i kompaniskap med Thor Nilsen og den tredje ransmannen. De tre hadde vært en tur i Mørkedal for å forsøke å tegne abonnement på skiboken. De trengte penger, for alle tre hadde tenkt å reise til Leipzig-messen for å sikre seg agenturer. Mørkedal-turen ble imidlertid en flasko, og de måtte isteden se å få låne penger, forklarte Kjenne. Det lykkes ikke, og de var nokså fortvilet. De skyldte penger. De hadde en forfallen veksel på 1000 kroner hengende over sitt hode. Da Kjenne og Nilsen mottes på en Oslo-restaurant ble de enig om å begå et ran.

begå et ran.

Lagmannen: — Var dere enige om å begå ran?

— Som absolutt siste utvei ja.

— Hvem kom med forslaget?

— Kan ikke si det. Vi diskuterte det. Det ble en fellesstanke.

— Hva skjedde etterpå?

— Jeg reiste hjem for å hente bagasjen, og i den lå pistolene.

— Hvor mange pistoler var det?

— To.

— Hadde De med Dem pistolene under reisen til Mørkedal?

— Jeg hadde alltid pistolen med meg, hr. lagmann.

— Hvor drog Nilsen hen?

— Han ble sittende igjen på restauransen. Vi mødtes etterpå og reiste sammen til Drammen.

— Hva skjedde etterat dere kom til Drammen?

— Vi snakket med vår kompanjong om å få låne hans bil.

— Sa De til ham hva det gjaldt?

— Han gikk sterkt inn på oss og fikk vite det. Vi sa det gjaldt et «Hold up» eller et innbrudd.

— Hva sa han til det da?

— Han sa at han selv ville kjøre oss.

— Hadde dere bestemt hvordan dere skulle gjøre deres «Hold up»?

— Det eneste vi var enig om var at det ikke skulle gå ut over noen private.

Sam Kjenne forklarer derefter at alle tre hadde foretatt «rekognoseringsturer» til Sande og Mjondalen, men de fant ingen offentlige kontorer som egnet seg.